

Resan till Sangkhlaburi

Mirjam Bäckman har lärt känna burmeser från mon-folket i Sverige. I januari 2010 besökte hon och hennes man deras släktingar. Det blev en resa i gränstrakterna mellan Thailand och Burma. I munkars sällskap besökte de flyktingläger och sjukhus i djungeln. Här är hennes berättelse.

På flygplatsen i Bangkok möttes vi av en buddhistmunk, och han skulle följa med oss under hela resan. Under resan slöt sig även andra munkar till vårt sällskap. I Thailand är buddhismen och munkarna högt ärade. Att vi som västerlänningar fick åka med munkar och även övernatta i kloster var en stor ynnest. Vi behandlades som kungligheter hela tiden av "vanligt folk".

Resan börjar

Efter ett par dagar startade vår resa till Sangkhlaburi. Vi hade bokat en minibuss för resan. När det kom fram att två munkar skulle med så sjönk priset drastiskt. Biluthyrningsfirman ville visa att de var goda buddhister och få en bra karma.

Under vår resa besökte vi säkert ett 30-tal kloster, och som present till de olika chefmunkarna hade vi små fotoalbum med bilder från Sverige och snön.

I parken, mitt emot Smaragd Buddhas tempel, var det stora förberedelser inför demonstrationer. Busslaster med folk hade kommit från landsbygden för att delta i demonstrationerna, som troligen skulle vara i flera dagar. Där såldes det röda kepsar och t-tröjor för glada livet. Senare på våren blev det ju känt för hela världen vad demonstrationerna gällde.

Vi är de första européerna

När vi kom till ett kloster nära Sangkhlaburi ledde chefmunken oss till det största huset, och där åt vi och sov på

golvet i det enda rum som hade fyra väggar, tak och dörr. Chefmunken sov i en alkov bredvid.

Där i klostret fick vi veta att vi var de första européerna att besöka klostret och över huvud taget de första besökarna som skulle övernatta där.

Hela natten lät cikadorerna, grodorna och geckoödlorna. När de äntligen tystnade somnade vi, men då var det dags att stiga upp. Maten, flera rätter varje gång, lagades av en man som vanligen arbetar åt Thailands kung. Vilken ära för oss!

Sedan åkte vi dit där vi skulle bo. Det visade sig vara en del av ett hotell som vi besökt några år tidigare, och då bodde vi på en bambuflotte.

Vi bestämde att gå till baren och fråga efter Mr Pai från vår förra resa,

han som fick oss att bli intresserade av monfolket och Burma. Det var ju trots allt Mr Pai som var orsaken till att vi befann oss där nu igen. Vi stoppade den första personen vi mötte för att fråga efter honom, och denne visade sig var kusin till en av våra monvänner i Sverige! Världen är verkligen liten!

Mr Pai hade flyttat till Bangkok, så vi fick aldrig träffa honom, tyvärr.

Chefmunkens överraskning

Efter frukost hoppade vi in i bilen igen och for iväg. Chefmunken sa att han vill visa oss något. Efter en stunds körande kom vi till en liten by och han sa att nu är vi i Burma. *Nu är vi i Burma!* Chefmunkens överraskningar var otroliga, man visste aldrig vad han hittade på! Det blev faktiskt flera besök i Burma under vår resa.

Vi väntade hela tiden på tillstånd att besöka flyktinglägret. Dagen därpå fick vi äntligen höra att vi fått det.

Sjukhus utan medicin

I flyktingbyn Kwan Khalok Khanee besökte vi ett sjukhus och fick träffa hela vårdpersonalen. Just då var det två patienter inne; den ene hade malaria och den andre lunginflammation, de vanligaste sjukdomarna i området, utöver hudcancer, fick vi höra. Personalen hade inga som helst mediciner att ge till patienterna. Det fanns cirka 10-15 platser eller åtminstone sängar. Sängarna var lika breda som vanliga dubbelsängar. Det fanns varken dörrar eller fönsterglas i sjuksalen. Vi såg inte heller några myggnät.

Vi bestämde att vi måste göra

något åt det här! Och som första hjälp gav vi en donation till sjukhuset för medicininköp.

Vi besökte ett annat sjukhus också i mon-området. Fastän idag var den bara en vårdcentral där Läkare utan Gränser då och då kunde dela ut medicin och plåstra sår. De planerade att bygga ett sjukhus där, kanske redan under detta år.

Flyktinglägret

Sedan åkte vi till själva flyktinglägret. Vägen dit var som en saga, eller ska jag säga mardröm: ingen, ingen, skulle kunna tro att vägen var så gropig och brant som den var i verkligheten. Vi skumpade fram och tillbaka där vi

Har du också rest i Fjärde Världen? Skriv till oss, skicka med bilder. Vi kan tyvärr inte betala något arvode, men du får intresserade läsare.

satt i baksätet. Vi slog huvuden i sidorutorna och blev trötta i armarna när vi försökte hålla oss fast.

Väl framme syntes det inte något liv bland husen. Var fanns våra vänners släktingar? Vi skulle träffa dem på UNHCR:s kontor, fick vi veta. Där fanns de, och även ett par andra släktingar som hade kommit från Burma för att träffa oss.

Vi gav familjen presenterna: tjocka flecejackor till alla mot nattkylan. Vi satt där på golvet och berättade om

Sverige och frågade hur de hade det i lägret.

Vi fick inte fotografera själva lägret och inte heller promenera runt där. Vårt besök bevakades hela tiden av ett par soldater och även av civilklädda människor.

Mat bjöds det också på, och när munkarna hade ätit färdigt blev det vår tur. Munkarna serverades alltid först, sedan fick vi äta och sist asiaterna.

Den dagens tur avslutades hemma hos vännen som ordnat besökstillstånden. Han och hans fru var mycket trevliga och gästvänliga. De bjöd på förfriskningar och alla tog foton igen.

Tillbaka till husflotten

De sista nätterna tillbringade vi på en enkel husflotte.

Överallt under vår resa fanns det myriader av myror, de flesta pyttesmå, men av någon konstig anledning klättrade de inte på oss. Myggor fanns det också, och de varken hördes eller syntes, men så många och stora bett jag fick!

Efter fem dagar började jag bli van vid att sitta på golvet och tyckte nästan att det var bekvämt – åtminstone för en stund – men maken jublade varje gång han hittade en stol.

Vi kom hem till Stockholm strax före åtta en lördagsmorgon två veckor senare. Det hade snöat mycket medan vi var borta. Det kändes härligt att vara hemma igen och kunna dricka vatten från kranen, men även lite vemodigt: vi hade upplevt så mycket under vår resa och träffat så många fantastiska människor som vi nu saknar.

Text och foto: Mirjam Bäckman

Här går gränsen mellan Thailand och Burma.

Stödgalan

Lördagen den 29 januari 2011 ordnas en stjärnspäckad stödgalan för Kwan Khalok Khanee-sjukhuset. Lokal: Kaskaden, Blackeberg (Stockholm) Information och program: foreningen.varmahanden@gmail.com